

1879/3

Mondja meg hát: miben áll az igazi szentség?

Tudja jól, de ha szeretné, megismétlem, bár többször elmondtam már. Az igazi szentség abban áll, hogy az ember reggeltől estig megtagadja önmagát, áldozatként él, állandóan félre tudja tenni emberi énjét; engedi, hogy a Jóisten tetszése szerint működjék benne és általa; mély alázattal fogadja a jóságából kapott kegyelmeket, elismerve méltatlanságát; amennyire csak képes, megmarad a Jóisten szent jelenlétében; mindent isteni tekintete alatt cselekszik, és azt akarja, hogy tetteinek egyedüli tanúja és egyetlen jutalma Isten legyen; s minden egyéb, amit már mondtam. Ezt a szentséget kívánja és követeli meg Jézus azoktól a lelkektől, akik egyedül az övéi akarnak lenni és az ő életét akarják élni. Minden más csupán illúzió.

Egyes lelkek a szenvedés, mások a szeretet által járják végig a purgatóriumot a földön, mert bizony a szeretetnek is megvan a maga gyötrelme. A lélek, aki igazán szeretni akarja Jézust, rájön, hogy minden igyekezete ellenére sem szereti annyira, amennyire óhajtaná; számára ez állandó kínszenvedés, mely egyedül a szeretetből fakad, amely nem létezik nagy gyötrelmek nélkül. Kissé hasonlít ez, mint említettem, a purgatóriumi lélek állapotához, aki szüntelenül Isten felé lendül, aki egyetlen vágya, ám minduntalan visszalökődik, mivel engesztelése még nem teljes.

Kérje meg az előljáró anyát, hogy olvasmánya helyett időnként újraolvashassa, amiket mondok. Válassza ki a hét valamelyik napját, például a csütörtököt, hiszen mi értelme leírni, ha soha nem olvassa el újra? Végül elfelejti, pedig nem ezért mondom mindezt, hanem azért, hogy javára váljék.

Mi lenne, ha soha senkinek nem beszéltem volna arról, amiket mondott, mióta hallom? Tudja, mennyire szeretném egészen megtartani magamnak.

Szabadságában állt mindezt megtartani magának, ám ha így tett volna, azt tanácsoltam volna, hogy beszéljen, mert Isten sohasem engedi, hogy az ember tökéletesedése közvetlenül a mennyből származzék. Az ember a földön él, ezért Isten azt akarja, hogy a földön jusson tökéletességre, követve a tanácsokat, amelyeket Isten engedélyével kap e cél érdekében. Jól tette hát, hogy elmondta, amit oly nehezére esett kimondani. Egyébként az egészről

semmi sem öntől származik; a Jóisten pedig, aki mindent szeretetei javára rendez el, tudja, hogyan szerezzen együttal dicsőséget magának.

1879. november-december

... sógornője a purgatóriumban van, ahol sokat szenved. A tisztelendő atya segíthet rajta, ha szentmiseáldozatot mutat be érte.

A vén bűnös megmenekült, Isten irgalmának köszönhetően, mint oly sokan. A nagy purgatóriumban van.

Halottak napja és nyolcada nagy örömet jelent a tisztítóhelyen, és sok szabadulást hoz?

Halottak napján sok lélek hagyja el az engesztelés helyét és jut a mennybe, s a Jóisten nagy kegyelme folytán ezen a napon kivétel nélkül minden szenvedő lélek részesül a szent Egyház nyilvános imáiban, még a nagy purgatóriumban lévők is. Mégis minden lélek érdemei szerint könnyebbül meg. Egyesek jobban, mások kevésbé, de valamennyien érzik e rendkívüli kegyelmet. Sok szerencsétlen szenvedő léleknek ez az egyetlen segítség – Isten igazságossága folytán –, amit a purgatóriumban töltött hosszú évek során kap. De nem halottak napján jutnak legtöbben a mennybe, hanem karácsony éjjel.

Sok mindent mondhatnék még, de nem szabad. Önnek kell kérdeznie. Akkor felelhetek. Nagy enyhülést jelentenek számomra a tisztelendő atya jó imái. Mondja meg neki, hogy köszönöm ezeket, és azokat is, amelyeket szeretetből értem mondatott. Mint említettem, én is mindig imádkozom érte. Remélem, még többet tudok majd tenni, ha a mennybe jutok. Azt is mondja meg neki: tudom, hogy imádkozik értem, és ez a többi léleknél is így van a purgatóriumban. Ez sokszor növeli a lelkek szenvedését, mivel a Jóisten megengedi, hogy az értük mondott imák ne mindig az ő javukra váljanak. A purgatóriumban minden lélek csak annyira részesül a földi imák hatásából, amennyire Isten akarja, az illető lélek felkészültsége szerint. Szegény lelkek szenvedéseit tetézi, ha látják, hogy a szabadulásukért felajánlott imák nem nekik, hanem másoknak válnak javára. Nagyon kevés lélekért imádkoznak; a többség elhagyatott, egyetlen gondolat, egyetlen fohász sem jut nekik a földről.

Hogy mikor szabadulunk meg, arról semmit sem tudunk. Ha tudnánk, mikor érnek véget gyötrelmeink, az megkönnyebbülést és örömet jelentene, de nem! Tudjuk jól, hogy szenvedésünk enyhül, hogy közelségünk egyre

bensőségesebb, de hogy mely napon (földi kifejezéssel, hiszen itt nincsenek napok) találkozhatunk vele, arról semmiféle tudásunk nincs; az a Jóisten titka.

A purgatóriumi lelkek nem ismerik a jövőt, csak amennyire Isten megengedi és megadja nekik. Bizonyos lelkeknek – érdemeik szerint – több tudásuk van róla, mint másoknak; de ugyan mit használ nekünk a jövőismeret, hacsak nem a Jóisten dicsőségét és egyes lelkek javát szolgálja?

Ne csodálkozzék, hogy a sátán és hívei olykor megjósolnak jövőben bekövetkező eseményeket. A sátán szellemi lény, ezért sokkal több fortélyra és tudásra van, mint bárkinek a földön, néhány szent kivételével, akiket Isten saját világosságával megvilágosít. Mindenütt körüljár és lesi, hol árthat; látja, mi zajlik a világban, és mivel rendkívül okos, képes előre látni, mi fog történni; ím, ez az egyetlen magyarázat. Jaj azoknak, akik tőle kérnek tanácsot, s ezzel rabszolgáivá szegődnek; ez a bűn nagyon utálatos a Jóisten előtt.

Tévedhetnek olykor a lelkek? Megengedheti Isten?

Igen, de nem a létező dolgokat, hanem a jövőt illetően; ez azonban nem tökéletlenségük. Vajon nem úgy tűnik, mintha olykor maga Isten is megváltoztatná tervei sorrendjét? Például megtörténhet, hogy Isten igazságosságában meg akar fenýíteni egy országot, tartományt vagy személyt. Ez a szándék, amelyet kinyilvánít; ám ha abban az országban vagy tartományban egyesek imával vagy más módon lefegyverzik igazságosságát, akkor Isten végtelen bölcsessége szerint teljesen megkegyelmez vagy enyhíti a büntetést. Sokszor megengedi, hogy nagy eseményeket előre megjövendöljenek, vagy egyes lelkek tudomására hozza azokat azért, hogy e lelkek megakadályozzák és elhárítsák bosszúját; irgalma oly hatalmas, hogy csak végső esetben büntet. Így azzal az illetővel kapcsolatban is, akiről a minap beszélt, abban a pillanatban nem úgy mondtam el önnek az eseményeket, ahogyan bekövetkeztek. Pedig akkor a Jóisten csakugyan azt hozta tudomásomra; ám mivel az illető valamelyest változtatott a magatartásán, a Jóisten csak feleannyi fenýítést mért rá, mint amennyi akkor várt volna rá, ha megmaradt volna korábbi viselkedésében. Lám, ezért tűnhet néha úgy, mintha tévednénk.

A protestánsok közül sokan üdvözülnek?

Isten irgalmából számos protestáns üdvözül, de sokan hosszú és kemény purgatóriumi tisztuláson mennek keresztül. Igaz, nem éltek vissza a kegyelmekkel, mint sok katolikus, de nem is részesültek a szentségek hatalmas

kegyelmeiben és az igaz vallás más segítségeiben; ezért hosszabbodik meg purgatóriumi engesztelésük.

Halkabban beszélek, mint szoktam, mert nyolc napja ön is túl halkan szól Istenhez a zsolozsmázáskor. Ha majd hangosabban beszél, én is úgy fogok tenni.

Tudnak a tisztítóhelyen az egyházüldözésről? Tudják, mikor lesz vége?

Tudjuk, hogy üldözik az Egyházat, és imádkozunk győzelméért, de hogy mikor következik be? Nem tudom... Lehet, hogy egyes lelkek tudják. Én nem tudom.

A purgatóriumban a lelkek nem csak gyötrelmeikkel vannak elfoglalva; sokat imádkoznak a Jóisten nagy szándékaiért és azokért, akik rövidítik szenvedésüket. Dicsőítik Urunkat, és hálát adnak irántuk tanúsított végtelen irgalmáért, mivel némelyiküknél igen szűk mezsgye választotta el a purgatóriumot a pokoltól, és kis híja volt, hogy alá nem zuhantak a mélységbe. Ítélje hát meg, mekkora hála lehet e szegény lelkekben, hogy így megmenekültek a sátántól.

Nem tudom elmagyarázni, miként van az, hogy mi már nem úgy látjuk a földet, mint önök. Ezt csak akkor lehet megérteni, amikor a lélek elhagyja a testet, mert a föld, amelyet elhagy, amikor kilép a testéből, csupán egy pontnak tűnik az örökkévalóság végtelen horizontjaihoz képest, amelyek feltárnak előtte.

Ne törődjék azzal, mit fognak mondani önről. A lélek számára nem az az igazi érdem, ha türelmesen fogadja a többé-kevésbé megérdemelt szidást, hanem az, ha a meg nem érdemeltet is türelemmel fogadja, főleg ha úgy marasztalják el, hogy amit csak tehetett, mindent megtett, hogy a lehető legjobban cselekedjék.

Nagyobb enyhülést jelent számomra egy cselekedete, amit Jézussal szoros egységben visz véghez, mint egy szóbeli ima; hiszen mit hallgat meg a Jóisten? Mindent, amit bensőséges lélekkel tesznek. Minél bensőségesebb egységben van a lélek Istennel, ő annál inkább meghallgatja minden kérését; a Jézussal bensőségesen egyesült lélek az ő Szívének úrnője. Törekedjék hát erre az egységre, amelyet Jézus oly régóta vár öntől. Szeretne kedvében járni? Íme, ez az egyetlen módja: úgy jut egyre közelebb Szívéhez, ha nagyon figyel isteni

akarátának legapróbb megnyilvánulásaira is. Forgathassa ide-oda, ahogy csak akarja, és az ön részéről soha ne ütközzék ellenállásba. Amint ide eljut, meglátja és megéri jóságát.

Komolyan figyeljen arra, hogy egyedül Istenért munkálkodjék. Ne keressen rajta kívül más tanút tetteihez. Ugyanígy mielőtt bármit tesz, vigyázzon, nehogy ilyesmit gondoljon: „ezt azért teszem, hogy elnyerjem ennek a személynek a tetszését”; vagy „ha ezt ilyen módon teszem, az tetszeni fog annak a személynek”. A Jóisten senkinél sem kedveli az efféle emberi okoskodást, önnél még kevésbé. Szándékát mindig egyedül arra irányítsa, hogy Jézusnak – és egyedül neki – legyen tetszésére. Ha ezzel a tettel másnak a tetszését is elnyeri, annál jobb; ha ellenkezőleg: annyi baj legyen! A Jóisten örülni fog; ez legyen az ön számára minden.

December 8., 2 óra. Szeplőtelen Fogantatás

Lám, mennyi élet van látszólag tele jótettekkel, s a halálban üresnek bizonyulnak... mert a jónak látszó dolgok, a kifogástalannak tűnő életvitel, a ragyogó tevékenység – mindez nem egyedül Jézusért történt. Kitűnni, csillogni vágytak, nagyon vallásosnak, tökéletes szerzetesnek akartak látszani; íme, mennyi életnek ez az egyetlen mozgatója! S itt, a másik életben mekkora a csalódás! Ha tudná, mily kevesen cselekszenek egyedül Istenért, mindent egyedül Istenért... Amikor meghalnak és elmúlik vakságuk, lám, mennyire bánni fogják! Bárcsak gondolnának olykor az örökkévalóságra! Mi az élet ahhoz a naphoz képest, amelynek nem lesz alkonya a választottak számára, vagy ahhoz az éjhez képest, amelynek nem lesz hajnala a kárhozottak számára?!

A földön az emberek mindent szeretnek és mindenhez ragaszkodnak, kivéve Őt, akit egyedül kellene szeretnünk, s akitől ezt megtagadjuk. Jézus a tabernákulumban várja a lelkeket, akik szeretik, és nem találja. Ezerből alig akad egy, aki úgy szereti, ahogy szeretnie kellene. Szeresse hát ön, és kárpótolja e bűnös közömbösségért, amely szerte a világon tapasztalható!

De a purgatóriumban szeretik őt?

Igen, de ez vezeklő szeretet; ha a földön annyira szerettük volna, mint kellett volna, nem lennének itt ilyen sokan, nem lenne ennyi lélek az engesztelés helyén.

A mennyben nagyon szeretik Jézust?

A mennyben nagyon szeretik. Ott kárpótolják, ez azonban még nem az, amit Jézus kíván. Azt szeretné, hogy szeressék a földön, ezen a földön, ahol minden tabernákulumban porig alázza magát, hogy könnyebben megközelíthessék, mégsem teszik. Az emberek közömbösebben mennek el egy templom mellett, mint egy köztéri szobor mellett. Ha véletlenül betérnek a szent helyre, csak azért teszik, hogy még jobban megbántsák az ott lakozó isteni Foglyot ridegségükkel, tiszteletlen viselkedésükkel, figyelmetlenül elhadart imáikkal; egyetlen szíves vagy baráti szót nem szólnak hozzá, egyetlen szóval meg nem köszönik irántunk való jóságát.

Mondja meg P. atyának, hogy tőle, aki mindennap oly közel kerül Jézushoz, akit szívébe fogad, olyan szeretetet vár a Jóisten, amilyennel oly ritkán találkozik. Mondja el neki, hogy azokban az áldott pillanatokban gyengédségével engeszteljen a sok hálátlan közömbösségéért; szíve olvadozzék a szeretettől az Ostya-Jézus előtt, elsősorban azokért a papokért, akik ugyanazon kiváltság részesei, mint ő, mégis jeges szívvel bánnak a szent misztériumokkal, oly hidegek maradnak a szeretet e lángolása előtt, mint a márvány, s nincs egy gyengéd szavuk Jézushoz. Istennel való egysége válják mindennap egyre bensőségesebbé, hogy felkészüljön a nagy kegyelmekre, amelyeket Jézus neki tartogat.

Említettem, hogy vannak lelkek, akik az oltár lábánál teljesítik purgatóriumukat. Nem a templomban elkövetett bűneikért vannak ott, mivel azok a bűnök, amelyek közvetlenül a tabernákulumban jelen lévő Jézus ellen irányulnak, a purgatóriumban részesülnek nagyon szigorú büntetésben. Az adoráló lelkek viszonzásképpen vannak az oltárnál, az Oltáriszentség iránti áhítatukért és a szent hely iránti tiszteletükért. Kevesebbet szenvednek, mintha magában a purgatóriumban volnának, és Jézus, akit a lélek és a hit szemével szemlélnek, láthatatlan jelenléte által enyhíti gyötrelmeiket.